

Darányi Sándor

VÉGÜL IS ÉRDEKTELEN

Nem az számít, másutt megszokhatja-e az ember,
hanem hogy a hazáját apránként veszi el,
az öregedéssel, mikor kezd minden visszaköszönni:
százéves poénok, pofátlan ócskaság, mely kiöltőjének új csak,
a pöffeszkedés, hogy valami eredetit ő is az asztalra szart.

Miért lenne titok, hogy a költészet tanult viselkedésforma? Ugyan –
csak azon tör ki, aki hajlamos rá, és különben is,
a célja fontos, nem az indítéka,

a játék, a profanizált szent, a túl visszfénye itt
Kukutyinban; a bizonytalanság vége, szakadás
a vonzás nélküli úrron, feltörő
mámor a megfosztatás szünetében.

RÓMA ÖRÖK

A zápor és a felhasadt szatírok,
Miközben ti a Lupercalián
Sorotokra vártatok. Ez ismét Róma,
De már fogalma sincs az isteneknek,
Ennyi csömört hogyan alkottak újra?
Valahogy folyton ez lesz csak belőle,
Mint varrógépből a Kalasnyikov,
Bárhogy állítsuk össze, terv alapján
Vagy nélküle. Kötelező a hit,
De gyengéden türelmesek, bármit hiszel,
S ha birka vagy, kijár a kés, s a tagló,
Ha vad bika, bógó, szelíd ökör,
Mert ünnepekbe szerveződik itt
A céhek kényes-gondos élete.
A méltányosság mindenekelőtt:
A bérgyilkos nyugdíjra gyűjt; csakúgy
Az aréna rikoltozó fele.

Hazám.